

Isaszeg ötödször

2008. március 15.

Immár ötödik alkalommal mentünk Isaszegre túrázni március 15-én. Isaszegen volt ugyebár az 1848-as forradalom és szabadságharc tavaszi hadjáratának egyik sorsdöntő győztes csatája 1849. április 6-án. A csata részletei elolvashatóak itt

<http://www.sulinet.hu/eletestudomany/archiv/1999/9930/isaszeg/azisasz.htm>

Így tehát idén sem volt kérdés, hogy menjünk-e. Elég szép számmal gyűltünk össze a Pedalománál, kicsit korábban értem oda én is, de addigra már ott volt Gaber, Klaresz és Viki. Velem egyidőben befutott Szabinka és Peti, majd Árpi is, aki autóval érkezett és meglehetősen fáradtságról és szétszórtságról tett tanúbizonyságot.

Összerakta a bicaját és elindultunk. Idén egy új útvonalat találtam ki, a forgalmas Szentmihályi út és Szlovák út elkerülésével a Szerencs utcán végigbringáztunk, majd Éváékkal találkoztunk tovább a Rákóczi úton, keresztezve a Csömöri utat, a Rákosi utat és elérve a Veres Péter utat, ahol a Hősök fasorán elértük az Újszász utcát és azon keresztül a Vidám vásár utat, ami kivezet Nagytarcsára. Volt némi emelkedő benne, egy kis terepezés, de a masszív hátszélben szinte alig kellett tekerni, hogy elérjük a 18-20 km/h-ás sebességet, úgyhogy elég könnyedén suhantunk Nagytarcsa felé.

Kereszteztük az M0-t, egyelőre szintben, a felüljáró még nincsen kész. Utána elértük Nagytarcsa határát. Egy ismerősöm az itt épült új parcellákon épített házban vett lakást, hát most szerintem a minimális védőzóna szélén van az ingatlan. Ráadásul augusztusban átadják ezt a szakaszt, akkor ezen a szakaszon valami embertelen brutális tranzitforgalom fog átkelni az M5-felől az M3 felé és vissza, mintha a Hungária krúton laknék...

Nagytarcsán továbbshantunk, majd nekivágtunk az emelkedőnek, ami nekem sokkal rövidebbnek tűnt, mint a korábbi években. Lehet, hogy ebben is a hátszél játszott némi szerepet. Éppen tíz óra volt, amikor felértem a tetejére (azaz két óra kellett az idejutáshoz), majd a többiek után vettem magam, miután visszavettem a szélálló klímadzsekit. Ötvenötrel suhantam lefelé, öt perc alatt lent voltam az elágazásnál, ahol a többiek vártak.

Innen még mindig előnyös szélben rongyoltunk célunk felé. Isaszegre érve Gaber átvette az irányítást, és egy hátsó kis utcán jutottunk el a végcélunkhoz.

Mivel a korábbiaktól eltérően relatív korán indultunk, elég korán oda is értünk, még javában tartott a megemlékezés a dombtetőn, az emlékmű körül.

Mi leültünk az ilyenkor csúcsra járatott vendéglőnek hívott kocsmá előtt, napoztunk, beszélgettünk. A szél szünni nem akaró lökésekkel támadt újra meg újra, úgyhogy vártunk még egy kicsit. Találkoztunk a Gyilkos Lódarazsak prominens és egyelőre józan ☺ tagjaival, végignéztük a lovasbemutatót, tánca perdültünk a csüddögölőtől, és végül némi sörözgetés, kürtös kalács, lángos és egyéb nyalánkságok elfogyasztása után úgy döntöttünk, hogy visszaindulunk.

A síkon még csak-csak haladtunk, bár itt kezdtünk szétszakadozni, az volt az érzésem, hogy gyorsabban kellene mennünk, aztán egyszer csak nem volt mögöttem, csak Árpi, úgyhogy megálltunk technikai szünetre.

Az emelkedőre rákanyarodva szépen otthagytam mindenki, 7-8 km/h sebességgel gurultam felfelé. Aztán beértem Klareszt, aki technikai szünetet tartott, majd elértük a hegytetőt, a katonai bázis bejáratát. Itt vártak a többiek és már indultunk is lefelé.

Innen nagy tempóban gurultunk nulla erő kifejtéssel Nagytarcsára, bár a még mindig fújó masszív ellenszél elég rendesen visszafogott minket az egyenes, szélfúttá szakaszokon. Nagytarcsa előtt integettünk az út szélén posztoló hiányos öltözetű néniknek, majd gurultunk tovább a falu túlsó oldaláig.

Nagytarcsa után irány felfelé, ellenszél, csodás! Visszafelé még csináltam egy fotót az M0-ról és ugyanazon az útvonalon mentünk haza, mint oda.

A Csömöri út környékén már lehetett érezni, hogy a csapat kezd megpunnyadni, a komoly szembeszél jelentős többletenergiát igényelt. Elbúcsúztunk Éváéktól, majd hazafelé vettük az irányt. Végző búcsút az újpesti erőmű sarkán vettünk egymástól, ahol három irányba széledtünk szét.

Öt perc múlva már otthon is voltam, éppen elkezdve a Formula1 időmérőjének második etapját.

63 kilométer lett, nettó 3 óra 45 perc tekeréssel, 16.7-es átlagsebességgel ($V_{\max}$: 55.5 kmh - lol). Hazaérvén még pont megnéztem a Forma1 időmérő harmadik etapját, aztán melegvizes kádfürdő, zombizás a Goldfinger-re, aztán két óra alvás következett felhevült testtel (érdekes, hogy szinte mindig így járo kezzel a túrával)...

Aztán megállapítottam, hogy nem a szél fúj ki, hanem leégett az arcom, az arcom bal felén ráégett a fejemre a szemüveg szára. Elég szarul néz ki. 😊

Képek: <http://www.flickr.com/photos/azso/sets/72157604126311165/>